

ling; naar han blot havde forlangt den her i Tinget. Alt var klappet og klart, det stod saa nær, at Ejerne af Ejendommene i Løvstræde opsagde Lejlighederne, rømmede Kældere og Baghuse og viste Forretningsmænd bort derfra for at stille Lokalerne til Disposition for Postvæsenet paa Anfordring med faa Dages Varsel. Nu er det klart nok, at naar en saadan Ting gaar i sin Moder igen, kan den Skade ikke gøres god, som derved er sket, thi man kan ikke den ene Dag som Husejer i København, liggende op ad Posthuset, vise sine Lejere bort og hæve Lejemaalene for at gøre alt klart til Disposition for Staten og saa faa sine Lejere igen, naar det gaar i Stykker. Det er aldrig blevet nægtet i Tinget, men det har aldrig i Tinget været ført frem med Kraft af Ministeren, at de Ejendomme skulde erhverves. Men det maa de, thi der kan ikke bygges noget, der kan ikke laves noget med det smalle Løvstræde som en Del af Komplekset, thi Færdselen er allerede den Dag i Dag umulig, hvad de Herrer kunne overbevise sig om ved at gaa igennem det paa enhver Tid af Dagen og en stor Del af Natten med. Altsaa, Udvidelse skal der til. Nu have disse Ejere siddet der i 11 Aar med Ejendomme paa Haanden, som ikke kunne lejes ud til varige og gode Lejere, og derigennem have de lidt et meget stort Tab. Nu staa vi for, at Postvæsenet flytter ud til Hovedbanegaarden, hvad jeg synes er fornuftigt og rigtigt; Planen har i det store og hele mit Bifald. Telegrafvæsenet skal nu overtage Komplekset ved Købmagergade og Løvstræde, og saa vil jeg sige: Vi maa snart have Besked paa, om Staten vil have disse Ejendomme, eller om den en Gang for alle vil sige Nej, saa vi kunne komme under faste og ordnede Forhold, thi dette er en Ruin for private Personer, som paaføres dem ved Statens vaklende Handlemaade, som jeg finder ganske uforvarlig. Som selv boende paa Stedet i mere end 20 Aar, som Forretningsmand, Sagfører og Raadgiver for vedkommende maa jeg tilføje, at jeg selv er interesseret i Sagen; men da jeg bor der, og da jeg nødig vil flytte fra den gode Lejlighed, jeg har, ere mine Interesser paa den ene Side mod at flytte, og som Forretningsmand og Raadgiver for Ejerne er min Interesse for, at de Folk kunne gøre Forretningen, saa jeg mener, at det kan gaa lige op; men jeg vilde dog ikke lade være med at fremkomme med denne personlige Bemærkning om mit Forhold for ikke bagefter at faa

revet noget i Næsen om en Sammenblanding af offentlige og private Forretninger.

Formanden: Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Dinesen: Jeg beklager meget, at de grelle Eksempler, som det ærede Medlem, der nu talte, (Alfred Christensen) fremførte, paa den Uret, den indenlandske Industri lider i Konkurrencen med den udenlandske, ikke ere blevne det ærede Medlem bekendte for et Aar siden og fremdragne her i Tinget. Det havde været i høj Grad opportunt, om de var fremdragne i størst mulig Udstrækning ved Behandlingen af den Toldlov, vi vedtog i Foraaret, og som ingenlunde forbedrer dette Forhold for de industridrivende, som det ærede Medlem tænker paa, men det er jo en Sag, som ikke ligger for i Øjeblikket, og jeg skal derfor ud over det, jeg her siger til det ærede Medlem, selvfølgelig ikke komme mere ind derpaa.

Hvad det ærede Medlem i øvrigt fremdrog om Telegrafvæsenets og Postvæsenets Stilling til Ejendomserhvervelser osv., skal jeg slet ikke komme ind paa det. Jeg er for øvrigt tilbøjelig til at mene, at det ærede Medlem i ikke saa ringe Grad havde Ret i de Beklagelser, han fremførte; men hele dette Forhold er mig ikke tilstrækkelig klart til, at jeg kan besvare dette Spørgsmaal fra det ærede Medlem. Om den højtærede Minister er i Stand dertil, maa selvfølgelig være et Spørgsmaal, der er overladt til ham.

Der er en enkelt Bemærkning, jeg foranlediges til ved den Ordveksel, der har fundet Sted mellem det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe) og den højtærede Minister med Hensyn til det procentvise Honorar for Arkitekter, Ingeniører osv. Jeg er ganske enig i den almindelige Betragtning, som det ærede Medlem fra Kalundborg fremsatte, og naar den højtærede Minister sagde, at han var nødt til at anvende Statsbanernes Arkitekter og Ingeniører, er det mig ikke ganske klart, hvorledes det kan hænge sammen, at Ministeren har befundet sig i den Nødvendighed. Jeg tror ikke ganske paa Nødvendigheden af at benytte Embedsmænd, der allerede ere i Statens Tjeneste, ved et Arbejde, der ligger udenfor det, for hvilket de have modtaget deres Ansættelse og oppebære deres Lønning. Men det er maaske et af de Spørgsmaal, som kunne